

14. DR HEGEDŰS LORÁNT

A JUBILEUM

"Hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a Felségesnek fogadásodat, és hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem."

(Zsolt.50:14-15.)

"Akkor ott hagyván őt, mindnyájan elfutának. Egy ifjú pedig követé őt, akinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. De ő otthagya az ingét, meztelenül elszalada tőlük" (Márk 14:50-52.)

A BETHÁNIA CE Szövetség titkára, Farkas János köszönti az ünneplő Gyülekezetet a hálaadó megemlékezésen.

Szeretett Testvéreim!

A hálaadás isteni kiváltsága és parancsa 50. évforduló alkalmával magától értetődő zoltáros ószövetségi, evangéliumi újszövetségi, református igei kegyességünk számára. Az ötvenes szám egyébként is bibliai értelemben teljességet juttat kifejezésre. Mi a tízes számrendszerben inkább a centenáriumokat ünnepeljük. 100 éves évfordulókra összpontosítunk, és különösen kiteljesedik a tízszer száz éves milléniumi évfordulóknak a jelentősége a világ és az egyháztörténelem rendjében is. Az ó-, és újszövetségi szentírás alapján azonban különös jelentősége van mindig az ötvenedik évfordulónak.

Talán sokan, bibliaolvasó és gyülekezeti istentiszteletet látogató testvéreink közül sem tudatosították még, hogy százéves, tízéves, ötszázéves jubileumról beszélni körülbelül ugyanolyan hamis dolog, minthogyha valaki a nyugat felé orientálódásról beszélne, nem venné tudomásul azt, hogy az *orientálódás* éppen a *keleti irány* felismerését jelenti, amihez képest magától értetődően a többi irányt is meg tudjuk állapítani.

A jubileum csak ötven éves lehet, mivel az ószövetségi kürtzengés és kürtölés éve volt mindig a hétszer-hetedik év utáni esztendő, a "*júbál*" éve, amikor kürtölni kellett, elengedni az adósságokat, megbocsátani egymásnak, a földet paragon hagyni azért, hogy megpihenjen és bőségesebben teremjen azok után, és a régi emberöltő lezárását követően az új emberöltő hajnalhasadása elkövetkezzék így az Isten népére. Ez manapság általában csak mondhatatlan összeomlások, vagy véres forradalmak után tud elkövetkezni a mi történelmi életmenetünk rendjében. A hétszer-hetedik esztendő utáni kürtölés éve a jubileum. Ilyen jubileumhoz érkezett a Pestszentlőrinc Erzsébet-telepi gyülekezet temploma, és ezt a jubileumot most angyalok harsonái zendítik.

A mindenható Isten mindenségének az orgonás regisztereibe fuvall a Szentlélek Isten és hív bennünket a hálaadás kiváltságára és kötelességére egyszerre: **"Hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a Felségének fogadásodat."** Ám azért, hogy hálaadásunk ne legyen felületes legyen, ne egyszerű cimkeként jelenjen meg egy ötvenesztendősi kegyelmi időnek a csúcán, hanem igazi mélységes igei tartalommal teljék meg a mi jubileumi ünneplésünk, folytatódik az ige, és elmondja azt a csodálatos hármaskör Szentlélek szerinti igei üzenetet, amit valamennyien ismerünk: **"Hívj engem segítségül a nyomorúság idején én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem."** Mindez, - tudjuk - az újszövetség "locus classicus"-ában is előfordul. Pál apostol világtörténelmi jelentőségű Római levelének a hetedik fejezetében: **"Ő én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek, a Jézus Krisztus által"** és tudjuk éppen erre a két ígére, az 50. zsoltár 15. versére és a Római levél 7:24-25. verseire alapozódik hivatásos iratunknak, a Heidelbergi kátének hármaskör tagozódása:

Mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom? Ó én nyomorult ember - hívj segítségül engem a nyomorúság idején, - mi módon szabadulok meg ebből a nyomorúságból - és én megszabadítlak téged - kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? - és végül - Milyen hálával tartozom Istennek e szabadításért? - te dicsőítesz engem, hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A JUBILEUMI HÁLAADÁS LEHETŐSÉGÉNEK HÁTTERE

Az igazi jubileumi hálaadásban mindig benne van az a nyomorúság, amelyet bűneink, halálunk, kárhozatunk miatt az 50 esztendő alatt Isten velünk kapcsolatban elhordozott. Mindig benne van az a szabadító csoda, amellyel Isten egyszülött Fiát, a Jézus Krisztust adva értünk, **megszabadított bűneink rabságából**, elvette tőlünk a halálnak azt a rettentő büntetését, amely a bűnnek a zsoldja. És mindez dicsőítésben, hálaadásban és magasztalásban teljesedik ki, úgyhogy ilyenkor a hálaadás már nem csupán az idő múlása után fellélegző csendes kikapcsolódás, hanem a mindenható Isten dicsőséges életébe való üdvösséges, angyali, örökkévaló bekapcsolódást jelenti számunkra. Nem csak annyit mondunk, *"Hála Isten! Este van megin', mával is fogyott a földi kín."*, s ez ötven éven át, 365-366-szor mindig igaz volt, hanem ötven év minden napján, minden óráján, minden másodpercén túl átéljük istennélküli végzetes nyomorúságunkat, Isten szabadításának csodáját, és megtelünk, - mint Ady Endre mondja - "Isten szerelemmel", hogy hálát adjunk Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által és hálaadásunk imádatná, magasztalássá fokozódjék. Ekkor Istent már **nem is egyes ajándékaiért**, nem is egyes szabadító csodáiért áldjuk, **hanem önmagáért**, aki nem tudja részvétlenül nézni nyomorúságainkat, aki feltétlenül eljön a mi szabadításunkra **akkor is, ha ez neki emberi testben, egy karácsonyi jászolbölcsőtől a golgotai kereszthalál bitófájáig ívelő "karriert" jelent csupán**, akkor is, hogyha le kell szállni a poklokra szállásnak kútjánba azért, hogy bennünket magához, mennyei magasságokba emeljen fel és mi ne csak a halál után, hanem már itt és most is el tudjuk mondani az éneknek szavával a zsoltár dallamára: "érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett".

Szükséges, hogy **részletesen is lássuk ezt a nyomorúságot, amelyből Isten kiszabadított, azt a szabadítást, amelyet Isten az ötven év mögöttünk lévő minden napjának, minden órájának, minden percének és minden másodpercének idejében érvényesen gyakorolt velünk kapcsolatban**, és így igazán, mint az előbbi kórus, mint az angyalok kara, mint a mindenség

orgonája, hálára tudjunk gyűlni, magasztalást tudjunk zengeni. Aztán csendben imádni tudjuk Istent úgy, hogy *"ott a zene csupa csend és a csend csupa zene"*. Ezért forduljunk segítségül újszövetségi igeszakaszunkhoz és táruljanak fel belőle a nyomorúságok, a szabadítások, a dicsőítések.

A MISZTÉRIUMOK - A TITKOK

1. A tékozló fiú misztériuma - a negatív sokaság misztériuma

Az első, a nyomorúságok, szabadítások, és dicsőítések sorából ami felolvasott újszövetségi szentleckében foglaltatott, és visszakísér bennünket az elmúlt ötven esztendőre a **negatív és pozitív sokaság misztériuma**. Előbb a **misztérium** szót kell röviden magyaráznom. Titkot jelent. De egy egészen **sajátos titkot**. Nem *kriptont* jelent, amikor valakit kriptokálvinistának, kripto-keresztyénnek neveznek, mert a kripton olyan titok, amelyet ha vizsgálunk, egyre inkább felderítünk, s a munka felderítésének nyomán mint a térképnek fehér foltjai berajzolhatók lesznek, ismerőssé válik az ismeretlen. Végül minden titokzatos fehér folt eltűnik és a felderítés 100 %-sá válik, a titok megszűnt, az ismeret diadalmaskodott. De a misztérium nem ilyen titkot jelent, hanem olyat, amelyenről bibliás, református kálvinista költő fejedelmünk a debreceni Csokonai Vitéz Mihály ír "A lélek halhatatlansága"-ban: *"Lenni, vagy nem lenni, kérdések kérdése, melynek nehéz, kétes, szép a megfejtése, kérdés, amelyet ha mélyebben vizsgálok még több mélységeknek mélyére találok."* A misztérium olyan titok, mely egyre titokzatosabbá válik, minél többet foglalkozunk vele, minél őszintébben, minél odaadóbban, minél áthatóbban kutatjuk mélységeit.

Példákat mondjak?

"Mért van egyáltalán valami, mért nem sokkal inkább csak a semmi"? - kérdezi a tudós, kérdezi a hívő, kérdezi a hívő tudós-teológus. S nem tud más választ adni, mint: - vagy azt mondja hitetlenül és tudatlanul: nem tudom, vagy azt mondja, konkrét tudást nem tudván produkálni ezzel a kérdéssel kapcsolatban: azért van egyáltalán valami és nem sokkal inkább csak a semmi, mert Isten akarta, hogy legyen világmindenség és teremtette ezt a világot.

Nézzük meg a **tékozló fiú példázatát**! 2000 év óta állandóan hirdetik ennek alapján Isten igéjének üzenetét az igehirdetők, de bizonyosak lehetünk: tartalmát egyáltalán nem merítették ki, hanem ha Isten kegyelmi időt ad a világnak és az egyháznak, kétezer év múlva még kimeríthetetlenebbek lesznek mélységei a tékozló fiú példázatának.

Például a huszadik századig, nem tudtuk azt a titkát, ennek a példázatnak, hogy a **tékozló fiú** nemcsak olyan tékozló fiú lehet, **aki az atyai házban született**, aztán nem megcáfolta, hanem egyszerűen csak megunta az atyai ház szeretetének, igazságának, és tisztaságának rendjét, kikövetelte a vagyonból ráeső részt és az atyai házat, ahol született, elhagyván "messzevidékre költözék", eltékozolta vagyonát, dobzódva élt, s mikor senki nem adott neki semmit magábaszállván visszakíváncozott az atyai házba. Vissza is ment, megvallotta bűnét - félig -, mert az Atya látta, hogy teljesen megbánja szívében, és közbevágott! "Atyám vétkeztem az ég ellen és te ellened..." és már nem monhatta: "tégy engem olyanná, mint a béreseid közül egy". Az Atya levágatta a hízott tulkot és kihozatta a legszebb ruhát, sarut a

lábaira, gyűrűt az ujjára és kezdtek vigadni, "mert az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott." A részletekben e példázat kimeríthetetlen volt 2000 esztendőn át, az ige hirdetés világirodalma könyvtárakat tölt meg. "Kérdés, amelyet ha mélyebben vizsgálók, még több mélységeknek mélyére találok."

De most találtunk egy olyan mélységre, amelyről eddig sejtelmünk se volt. Kellett hozzá egy tökéletesen, **a tömegek hitetlenségét megmutató huszadik század**. Amikor a mai fiataloknak prédikálunk, akik jönnek konfirmálni, akik beiratkoznak szülők és nagyszülők szándéka alapján újra induló csodálatos iskoláinkba, akkor egyszer csak észrevevesszük, ezeknek a fiataloknak aztán mondhatod: *"Ott a messze földön, árván hontalan, halld meg a kiáltást: Fiam, Fiam! Vár Atyád szerelme, vár rád vígasza, jöjj a messze tájról, oh jöjj haza!"* **Mert neki nincs "otthon", ő nem az atyai házban született**, nem azt hagyta ott, nem onnan költözött messze vidékre, ott magába szállva nem gondolhatja, hogy milyen jó volt otthon. S nem határozhatja el, hogy visszamegyek, megbánom a bűnöm és ha a legnehezebb körülmények között is, mint béres lehetek ott, az nekem mégis az üdvösség. **A maiak odakint születtek**, halvány sejtelmük sincs az atyai házról. Nem tudják, hogy van Isten! Róla mindig csak azt hallották, hogy *"hamis tudat"*, és ezért, ha az Úr Isten Lelke szállja meg őket, ha tizezer aranyal hirdeti az ígét, akkor sem képesek megérteni, hogy: *"vár atyád szerelme, vár rád vígasza, jöjj a messze tájról, oh jöjj haza."* Az Atya nincs, a házban sohasem voltak, a messze idegent magától értetődő otthonuknak tekintik, ha rosszul is érzik magukat benne. És ezeknek mit jelent a tékozló fiú példázata? Ezért tusakodunk most, hogy el tudjuk nekik mondani: **a te otthonod nem otthon, van egy másik otthon**, amelyről sejtelmed sincs, de ha rám figyelsz, akkor hallasz valamiről, amit "szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíve meg sem gondolt" a messze idegenben, és **akkor fogod igazán megtudni, hogy mi hiányzik** egyedül teneked. Gondoltuk, hogy a tékozló fiú példázatának egy ilyen titka fel fog tárulni a huszadik században? Erről a tizenkilencedik századnak halvány sejtelve sem lehetett. S lehet, hogy a harmadik évezredben ehhez hasonló vadonat új távlati tárulnak fel a tékozló fiú példázatának.

Csak mi mehetünk érte

Ő nem jöhet haza a huszadik század végén, csak mi mehetünk hozzá, és őbenne nem támadhat fel a honvágy, csak mibennünk támadhat fel a missziói felelősség vele kapcsolatban. Ugye kérdés, "amelyet, ha mélyebben vizsgálók még több mélységeknek mélyére találok?!". Így vagyunk nyomorúságaink, szabadulásaink és dicsőítésünk misztériumával a tékozló fiúval kapcsolatban. A legnagyobb nyomorúság nem is az, ha valaki otthagyja az atyai házat, odakint elzúlik, és onnan visszakívánczik az Atyához.

A legnagyobb nyomorúság az, hogy valaki kint születik meg, kint van benne a nyomorúságban, **a nyomorúságot otthonosnak gondolja**, halvány sejtelve sincs róla, hogy az a nyomorúság őt alapvetően elzúleszti, Istentől elidegeníti, emberségétől megfosztja. Nem erkölceit, hanem erkölcsképző szerveit alapjában véve megrontja, szalonképes, vígan tönkremenő és semmiről mitsem sejtő, **öngyikosságra kergetődik egy huszadik századvégi ifjúság**. Szabadon manipulál vele politika, erkölcsstelenséget, üzletszerűség, Sátán, luciferi és

belzebúbi, csalárd és szennyes kiadásban egyaránt. **"Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!"** Ebből a nyomorúságból felkelteni az Isten iránti vágyat, a megtérés iránti szándékot csakugyan azt jelenti: **"embereknél ez lehetetlen de Istennél minden lehetséges"**. De, hogyha utána egy ilyen kábítószeres, egy ilyen teljesen elzúllott valaki talál rá a nem általa felkeresett, hanem az általunk hozzávitt Krisztusra, akkor abból csakugyan olyan dicsőítés lesz, amilye hétköznapi formáinkban mi elképzelni se tudunk. Krisztus az aszfalt dzsungelben ha megjelenik, hatalmasabb oratóriumok támadnak, mint a legnagyobb katedrálisokban, mint amilyen Bachnak a h-moll miséje, mint amilyen a protestáns kantáták sora, mint amilyen a Händel Messiása, mint a milyen a mi 90. zsoltárunk, mert mi nem tudjuk olyan megrendítő pokoli mélységből zengeni ezt a zsoltárt, mint ahogy ő tudja elmonani: **"amint vagyok sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat, fogadj el Jézusom."** Hívj engem segítségül a nyomorúság idején és én ilyen egyedülálló, huszadik század végi módon megszabadítlak téged és te dicsőíteszt engem!

Egyszer egy baranyai, mohácsi csendesnapon történt, hogy egy kilencszeres börtönből szabadult, megviselt, gitáros fiatalember állt ki az úrasztala elé és espereseknek, lelkipásztoroknak, teológiai tanároknak, - bocsánat ezért a kifejezésért, értsük jól, mert nem bántóan mondom, - abszolút otthonos élhívőknek bizonyágtételeit ezerszázalékosan megszégyenítő módon azt mondja:

*"Én nem tudom fiatal testvéreim, - akiket most idehoztak - elmondani nektek olyan szépen, mit jelent az Úr Jézus szabadítása, mint ahogy azt előző szolgatársaktól hallottatok, és én is nagy lelki gyönyörűséggel figyeltem. Én csak annyit tudok mondani, hogy én sok mindent megkaptam a szüleimtől, mert gazdagok voltak, csak egyről **nem beszéltek soha: Jézusról.** Így indultam el a magam útján, mert láttam egy filmet "A Magam útját járom". Így kerültem a nagy, diszkó-klubos örömujjongásokba, aztán így vett erőt rajtam a bűn, utána a csömör, utána a bűnözés, utána a kilencszeres börtön és **ott egyvalakitől mégis meghallottam az evangéliumot**, aki azt mondta: **Jézus még téged is szeret.** És attól kezdve ráadtam a szívemet a Jézus evangéliumának a kutatására, és ami a magam számára is hihetetlen volt, mikor ezzel az evangéliummal együtt szabadultam a börtönből tudtam, most nem úgy folytatom, ahogy az előző nyolc esetben, hogy be fogok törni, azért hogy megint legyen pénzem a kábítószerre, akkor is ha megint visszajutok a börtönbe. Hanem elmegyek egy keresztyén közösségbe, megtanulom a jézusi énekeket, mert a zenét mindig úgy szerettem, most nem az örjítő, vad szerelmi és ambiciózus indulatokat fogom égis üvölni az új világomban, hanem nem fogok másról tudni, egyedül Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítetttről. Csak azt mondom nektek, amikor engem láttok itt az Úr asztalánál egy gitárral hozzátok beszélni, akkor lássátok Jézust! Ha nem lenne Jézus, én nem lennék itt! Ha nem lenne Jézus én már egyáltalán nem lennék. Engem már csak úgy hívnának, hogy por és hamu egy temetőben.*

"Te dicsőíteszt engem!" Hadd mondjam el, hogy **ennél dicsőítőbb bizonyágtételt, amely mindenkit megragadott, és amelynek nyomán minden fiatal jött, hogy ki is ez a Jézus Krisztus, én még nem hallottam.** Adja Isten, hogy ne csak szalonképes, gyülekezeten belüli nyomorúságoktól szabadítson meg bennünket az élő Isten úgy, hogy mi istentiszteleti énekkarokkal, és gyülekezeti korálokkal dicsérjük az Ő nevét. Bár remélem, engem senki nem

vádol meg azzal, hogy ennek feleslegességét, vagy jelentéktelenségét, vagy hiábavalóságát hirdetném. Hisz ebben él az egyház igazi szívdobogása! De ha ezen nem tudunk túllépni, nem tudjuk megragadni azt a nálunk sokkal nagyobb tömeget, amely egyáltalán nem hallott Istennről, amely a **hitetlenséget otthonának érzi**, noha az otthonában valójában nincs otthon, hisz hiányzik neki Isten, hiányzik neki a felebarát, hiányzik neki a saját életének otthonos lényege.

Ha őket nem tudjuk megszólítani, nem teljesítettük hivatásunkat! Akkor mi átéljük a saját nyomorúságunkat, de nem az övékét, akkor mi átéljük a saját megszabadulásunkat, de sejtelmünk sincs arról, hogy nekik milyen szabadulás jár és való, és **akkor a mi dicsőítésünk az ő kárhozati sírásukkal együtt jut Isten elé**, és igazán nincs megtérés, tehát nincs öröm a mennyben az angyalok színe előtt egy, illetve sok bűnös embernek a megtérésén. Ez pedig azt jelenti, hogy mi állandóan kapjuk a nyomorúságunkat szabadító ígéretet, és adjuk a rá, válaszul adandó dicsőítő imákat Istennek, de mindezt nem adjuk tovább a huszadik század utolsó évtizedében, és a ránk váró egész 21. században.

Felősnek érezzük magunkat a templomunkért, de nem érezzük magunkat felelősnek talán már az **iskoláinkért, a konferencia telepeinkért, a kemény magért, akik ott akarják hagyni első pillanatban a konferenciát** s nem akarják hallani az evangéliumot. S ha nem imádkozunk értük ott is hagyják és Isten megvádol bennünket azzal: **magatoknak tartottátok, nem adtátok tovább és dicsőítésben nem emeltétek égis az evangélium üzenetét.** Márpedig, - mondta valaki, - ha egy gyülekezetnek csak saját benyomásai vannak az evangéliumról és azt nem adja tovább, akkor önző evangéliumi élete előbb-utóbb tarthatatlanná válik. Három idegen szóval kifejezve : **Az impresszió expresszió nélkül depresszió-t szül.** Ha mindig csak a magunk életformája szerinti nyomorúságokat visszük Isten elé, ezekből mindig csak mi magunk szabadulunk, ezért mindig csak mi magunk adunk hálát, a távoli tömeget pedig átadjuk a Sátánnak, akkor az impresszió expresszió nélkül depressziót szül. De nekünk arra van szükségünk, hogy a saját magunk módján, Istennek átadott nyomorúságok, Istentől megtapasztalt szabadulások, s Istennek mondott dicsőítések **túlcsapjanak az egyház keretein a huszadik században**, annak a Jézusnak a nevében, aki azt mondja: **"Elmenvén hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek".**

A tékozló fiú misztériumát megértve, neki másként hirdessük, mint ahogy mi hallottuk és elfogadjuk, **őnekik másként tusakodjuk ki a szabadulást**, mint ahogy mi megszabadultunk. Őtőlük **fogadjuk el a más módon való magasztalást**, mint ahogyan a mi szívünkben - a számunkra magától értetődő módon - a dicséretmondás feltör. Íme a tékozló fiús, mindenkire illő, 20. század végi misztérium, a nyomorúságban, a szabadításban és a magasztalásban. S a legmélyebb misztérium itt ezé a negatív és pozitív tömegé.

Nem csak ez a negatív tömeg, akiről eddig beszéltem van benne az újszövetségi igeszakaszban, akik már nemcsak, hogy Jézus nélkül vannak, hanem Júdas vezetésével, fustélyokkal és botokkal jönnek Jézus ellen. Egyházellenes, vallásellenes, krisztusellenes indulat tör ki belőlük, mert **nem bírják megérteni az egyházon belüli kegyességet.** Őnekik arra van szükségük, hogy az egyházon belüli kegyesség megértse az ő egyházon kívüli kegyetlenségüket és egy **olyan kegyességet kínáljunk nekik, amit valahogyan ők is el tudnak fogadni.** De ők nem érthetnek meg minket, csak mi érthetjük meg őket, a mindenki által ismert szójátékszerű igazságrend szerint:

"A tudatlan sohasem értheti meg a tudóst, mert ő sohasem volt tudós, de a tudósnak meg kell érteni a tudatlant, mert ő is tudatlannak született."

Hasonló módon a hitetlen sohasem értheti meg a hívőt, mert ő sohasem volt igazán hívő, de az igazán hívőnek, aki nem csak beleszületett, hanem megtért és újjászületett az ő hitébe, mindig meg kell érteni a hitetlent, mert ő is volt hitetlen és ő is hívja a hitetlent a Jézushoz való megtérésre, a Krisztusban való újjászületésre, a Szentháromság Isten magasztalására. Íme a negatív tömeg misztériuma! *Otthon érzi magát hitetlenségében, Krisztus ellenességében, egyház- és Isten ellenességében.* S Jézus elmegy érte a Golgotáig és megváltja, nemcsak az egyházat, hanem a világot is. "Az áldozat, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok (nemcsak az egyház, hanem) az egész világ életéért.

2. A pozitív sokaság misztériuma

De ott van ebben a nyomorúságban, épp a *negatív* tömeg **mellett**, a *pozitív* tömegnek a misztériuma is, azt olvassuk: ***"Akkor otthagynán őt mindnyájan elfutának."*** ezek a tanítványok, akik ott voltak az atyai házban, akiket Jézus magaköré gyűjtött, akik látták csodáit, akik hallották, hogy ***"úgy tanít, mint akiknek hatalma van, nem úgy mint az írástudók"***, akik átélték, hogy a mindenható Isten örökkévaló országa jött le személyesen Jézus Krisztusban erre a földre, akik fogadkoztak, hogy ma éjszaka sem botránkozunk meg semmiképpen tebenned, s ha veled együtt meg kell is halnunk, semmiképpen el nem, hagyunk téged. Egyszer csak látjuk: ***"akkor otthagynán őt mindnyájan elfutának."*** Milyen csalódás, milyen különleges bátorság ez: *"amíg engem láttok nincs baj, amikor baj van akkor engem már nem láttok."* ***"Akkor otthagynán őt mindnyájan elfutának."***

Nem volt ez a mi nyomorúságunk is az elmúlt időben is sokszor? Nem vakmerően gyávák voltunk mi, a hit megvallásának a tekintetében. Nem sokkal inkább mentünk az átlag után, nem nagyon sok tekintetben bibliás, imádkozó, templomos és hívő családokban is egyszerűen csak egy-két gyermek született. Amikor a Biblia mondja: ***"Szaporodjatok és sokasodjatok!"***, amikor mi is részese vagyunk népünk lavinaszerű öngyilkosságának, rettentő fogyásának, hogy itt körülöttünk 450.000-el szaporodnak a népek évről-évre, mi 35-45.000-el fogyunk évről-évre, s ha ezt tíz évre, húsz évre kivetítjük, már látjuk is, hogy ezredfordulóig már 600.000 fővel fogyunk, 2020-ig két millióval, 2040-ig három és fél millióval leszünk kevesebben. Ez nem azt jelenti, hogy mindjárt a születés területén nem tartjuk a krisztusi normát, az isteni parancsot? Az újjáteremtő Isten teremtő igéjéhez hűtlenek vagyunk és azt ott hagyjuk ugyanúgy, ahogy a testté lett ígét otthagyták a rettentő éjszakán a tanítványok! Nem az **abszolút életpárti Isten cserbenhagyása** az, hogy az anyaszentegyházban sem tekintjük többnek az életet, mint az életszínvonalat? S az **életszínvonal miatt cserbenhagytuk az életet** és nem vagyunk igazán példák a hitetleneknek? Nem fogyni kell, hanem sokasodni és kiteljesedni. Nem kell-e evangelizálni bennünket a tekintetben, hogy:

- Seki sem születhet újjá, aki nem született meg!

- Értékrendi elsősége az újjászületésnek van - a Szentírás szerint,- de sorrendi elsősége a születésnek van!

Hányan megijedtek a kommunizmusban attól a fenyegetéstől, hogy "Ha nem vigyázol és nem alkalmazkods, - mehetsz Baranyába."

Ezt a tételt szinte a pokol közepén való kohóban-égésnek tartották, sokan megijedtek attól, hogy menni kell Baranyába, mintha az nem is a földön lenne. Mintha az nem Magyarországon lenne! Igaz, hogy a magyarországi Szibéria volt, de lehet csinálni belőle Riviérát, az evangélium lényege szerint! Ezért hányan hagyták ott a nélkülözhetetlen igazságot: követván szeretetben, amelyben egyedül lehet növekedni abban, aki a Fej, aki a Krisztus. Hányan? "Akkor otthagytán Őt, mindnyájan elfutottak." Akkor, amikor egy döntő esetben a hitet meg kellett vallani.

Ilyen értelemben **nemcsak a negatív tömeg hagyta ott Jézust**, hanem ez még fájóbb, a pozitív tömeg is. Hogy ott hagyta a lator? Emberileg szólna természetes! Hogy otthagytá Péter, Jakab és János? Az rettentően szomorú! De fogadjuk csak el ezt a nyomorúságunkat, hogy Isten Jézusban mégis könyörült rajtunk. **"Ha mi hitetlenkedtünk Ő hű maradt, Ő magát meg nem tagadta"**. S megint nyitja előttünk a kapukat. Megint tárja az új missziói lehetőségeket. Megint eleveníti az egyházát, és mi csak azt tudjuk mondani: **"Tied Uram az igazság, mienk pedig orcánknak pirulása"**, mert nem hallgattunk sem, a te igédre, sem a te ítéleteidre és te mégis könyörültél rajtunk. Ugye itt olyan gyülekezet van együtt, aki megérti a negatív tömeg nyomorúságát és kéri annak szabadulását és kész annak egészen más magasztalását elfogadni! És olyan gyülekezet van itt, aki megérti a pozitív tömegnek, a tanítványi seregnek, a gyáva, hitehagyó nyomorúságát is. Áldja Istent, ha mi hitetlenkedtünk is, ő Krisztusban hű maradt. És most zengi azt az új éneket, amit a mennyben nem tanulhat meg senki, csak a 144.000, aki áron vétetett meg a földtől. Ez a bűnbánat hálaadása a bűnbocsánatért. Ezt nem tanulhatják meg a kárhozottak a pokolban, mert ők a bűnt ismerték, a bűnbocsánatot nem ismerik, és nem adhatnak érte hálát. Nem tanulhatják meg az angyalok az égben, mert ők nem ismerik a bűnt és ezért nem ismerhetik a bűnbocsánatot és ezért nem dicsérhetik érte Istent. Ez a mi magasztalásunk,

"Hívj engem segítségül a nyomorúság idején"; hogy hívő emberként is hitehagyó lettél, és mégis megbocsátottam neked és te áldod a te Uradat Istenedet, hogy meghallgatta mennyei sürgönyödet. **"Isten légy irgalmas nékem bűnösnek!"** S te ezért áldod Őt örökkön-örökké. És ezt nem tanulhatja meg senki, se égen se pokolban, se földön, csak **akik áron vétetettek meg, akik megtértek, újjászülettek és a bűnbocsánatért hálát adnak.**

3. Az egyéni misztériumok

Legvégül még három egyéni kép:

- a Júdás misztérium,
- a Péter misztérium,
- az ismeretlen, rohanó ifjú misztérium.

- **Júdás milyen misztériumot mutat?** Azt mutatja, hogy a Jézus tanítványai között töltött három esztendő nem ment meg bennünket attól, hogy árulóvá ne legyünk. Sőt a Jézus közvetlen közelléte sem ment meg bennünket attól, hogy árulóvá ne legyünk, **csak a Jézusba beoltatás csodája, és a Jézus bennünk lakozásának csodája menthet meg bennünket attól, hogy Júdássá ne váljunk.**

Ezt a nyomorúságot látni kell: Uram jaj nekem, ha melletted **az igazi szőlőtő mellett csak szőlőkaró vagyok** és nem vagyok beléd oltott szőlővessző, akin te megtermed a nemes gyümölcsöt, mert Te vagy az igazi szőlőtő. Ezért hálát kell adni! Ez a mi feladatunk az 50. év múlva. Júdás csak szőlőkaró volt a tanítványok között, és Krisztus mellett. Nem oltatott Krisztusba, ezért lehetett az Ő árulója. De az Úr ebből a nyomorúságból megmentett.

Két halálból lett egy élet! Jézus meghalt értünk, mi meghaltunk Krisztusban, és a megsebzett szőlőtő és a levágott vad szőlővessző egymásba oltatott, és a szőlőtő átadta a beleoltott vad szőlővesszőnek az ő életnedveit és **nem magán, hanem rajtunk teremte meg** az ő nedvének, **az ő vérének, az ő lelkének gyümölcseit:** a szeretetet, örömet, békességet, béketúrést, szívességet...

Hálát adni 50 év után, hogy mi nem maradtunk júdási szőlőkarók a Krisztus mellett, a Krisztus tanítványai között, hanem Krisztusba beoltott ággyá lettünk, és így nem árulhattuk el, mert az ő életnedvei áradtak belénk, az Ő lelkének gyümölcsei teremtek rajtunk, az övele való életegység csodája meghatározott bennünket, mert bűnünktől nem iszonyodott, mert velünk eggyé lett, mert bennük és rajtunk termelte meg élő gyümölcseit, ezért az elkerült nyomorúságért, a megvalósult szabadulásért mindörökké hálát adni: **ez a mi Júdás misztériumos jubileumunk.**

- **Milyen a Péter misztériumos jubileum?** Péter az, aki kivonja a kardját, levágja Márkusnak a fülét és utána elrohan. Hirtelen felinduló bátorság; gyors, inábaszaladó bátorságnak gyávasága és rettentő tagadás. *"Bűnbélyeg sötétül homlokán s a lélek ím, mostan már tagadni kész, mint Péter, a rettentő éjsztakán."* De Péterre Jézus rácsodálkozik és **"Péter kimegy és azonnal keservesen sír"**. Rettenetes a tagadás bűne, de találkozik egy jézusi tekintettel, utána kimenvén keservesen sír. Márk evangéliuma legdöntőbb szavával, 68-szor fordul elő, itt nem, csak ténylegesen: **azonnal**. Tehát a Péter misztérium: hogyha előfogott is valami bűn bennünket, amit Jézus előre jelzett, Jézus ránk nézett, mi rá néztünk s **azonnal** keservesen sírni kezdtünk. Oh milyen csoda: ezért vagyunk itt és ezért magasztaljuk a mi Istenünket.

- **Milyen a névtelen fiatalember misztériuma?** És akkor látjuk az utolsót. Ez **a fiatalember, aki követte őt**, de utána a gyolcs ingét is otthagya, elszaladt Jézustól. Nem tudjuk kicsoda, de Jézus tudta, hogy ki ő, és ő is tudta kicsoda Jézus. És a végén, hogy megírta azt evangéliumba ezt a jelenetet, azt jelenti, nem lehetett más, mint Márk János, **maga az evangélista névtelenül**. Tehát mi névtelenül is **hirdethetjük az egyetlen nevet: Jézust**, ez a mi jubileumi hálaadásunk legnagyobb csodája. Ez a Márk evangéliumi misztériumos jubileum.

ADJUNK HÁLÁT AZ ÚRNAK

Adjunk hálát azért, hogy negatív tömegű nyomorúságunk, pozitív tömegű nyomorúságunk, Júdás misztériumos, Péter misztériumos, Márk evangélista névtelen misztériumos nyomorúságunk, szabadulást nyert a mi Urunk Jézus Krisztusban. És mi áldhatjuk őt azért, hogy a tőle nagyon messze elidegenülő, kint született lelkek nyomorúságáért is meghalt Jézus, és megszabadítja őket egy börtöntöltelékné a hiteles bizonyágtételére. Hogy minket megszabadít, gyávaságunk bocsánatára és az új éneke, amelyet a bűnbocsánatért zengünk és azt senki az égvilágon meg nem tanulhatja, sem égen, sem földön csak mi, **akik bűnbocsánatból élünk, és bűnbocsánatot adunk tovább.**

Adjunk hálát azért, hogy ennek nyomán azonnal megbánhatjuk bűneinket, ennek nyomán ismeretlen ismerősként azonnal hirdethetjük a márk evanéliumot: **Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére!** Ilyen lelkekkel legyen tele a Pestszentlőrinci Erzsébettelepi Gyülekezet temploma. Így emelkedjen magasra és mutasson tornya az égbe, és így zengjen a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás Istennek örökkön örökké, hogy Ő legyen a mi Istenünk és mi legyünk az Ő népe! Ámen.

Örökkévaló Isten, Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk tenéked, hogy nem a mi nyomorúságaink, hanem a te irgalmasságod szerint cselekszel velünk. Hálát adunk azért, hogy nem külső negatív tömeghez tartozunk, de arról nem feledkezünk el, sőt tudjuk, mi csak azért lehetünk a te gyermekeid, hogy őnék hirdessük az evangéliumot. Ó, adj ennek a gyülekezetnek ilyen missziói elkötelezettséget, s ilyen kimonthatatlan 20. század végi kiváltságot, hogy szaporodjék a hiveknek a száma az üdvözlőkkel. Kicsivé legyen ez a templom, szétfeszüljenek, - ha kell - falai, megnyíljon felette az ég, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atyaisten dicsőségére. Bocsáss meg egyházi tömegeinknek, sokszoros hitehagyásunkért, vakmerő gyávaságunkért, élet-ellenességünkért, hitbéli ingadozásainkért Istenünk. Szabadíts meg ezekből a Jézus vére által és add, hogy bűnbocsánatért mondott dicsérettel magasztaljuk a te nevedet örökkön-örökké. Hadd köszönjük meg, hogy judási természetünktől nem iszonyodtál, s mi csak azért nem juthattunk árulásra, mert nem karók voltunk melletted, hanem beléd oltott ágak lehettünk! És ezért hadd áldjunk téged örökkön-örökké, minden angyalok kórusával együtt, hiszen legnagyobb mélységből emeltél bennünket a legnagyobb magasságba. És hadd köszönjük meg, hogy péteri bűneinket azonnal megbánhatjuk. A keserves sírás könnycseppjeiből égi, hitvalló, világító csillagok lesznek mindenki számára! És ismeretlen bizonyágtételünk, Márk evangélistai bizonyágtétellé változik akkor, legőszibb, leghitelesebb, azonnal érvényes evangéliummá, ha nem magunkban bízunk, hanem egyedül, kizárólag tebenned. Hallgass meg minket, mikor hálát adunk az 50 esztendőért. Ha mi hitetlenkedtünk is, te hű maradtál, ha mi ingadoztunk is te erősen állottál, ha mi elhagytunk is, te mindig utánunk jöttél! És fogadd a mi hódolatunkat, hogy soha el ne térjünk tőled, hogy nevedet mindig, 20. század végi módon újra meghirdessük és hogy lehessünk tenéked mindenható Isten, megváltó, hozzánk közelgető Urunknak meggondolt és vidám, gyermekei, betöltve hivatásunkat, örökre dicsérve téged. Ámen.

Elhangzott 1993. október 10-én, a Budapest Pestszentlőrinc Erzsébettelepi Ref. Egyház 50. éves hálaadó ünnepi megemlékezés alkalmán.

SOLI DEO GLORIA Kamarakórus szolgál

Dr. Hegedüs Lóránt püspök hirdeti az igét az ünnepi megemlékezésen

"Más fundamentumot senki sem

vethet a meglevőn kívül, aki

a Jézus Krisztus. Ha valakinek

megmarad a munkája, amelyet

Rá épített jutalmat fog kapni."

I.Kor.3:11,14.